

FIOLETOWY ✓ FUTRZASTY ✓ Z INNEGO WYMIARU ✓

FLEAK

FUTRZAK I JA

MATERIAŁY EDUKACYJNE

AN ANIMA VITAE ANIMOV ANIMA VITAE PONT GODO FILMS CANAL+ POLAND ANIMATED BY "FLEAK" IN ASSOCIATION WITH ALL RIGHTS ENTERTAINMENT SF STUDIOS AURORA STUDIOS YLE KMBO CANAL+ POLAND DEVELOPED WITH THE ASSISTANCE OF FINNISH FILM FOUNDATION EURIMAGES
SUPPORTED BY FINNISH FILM FOUNDATION THE NATIONAL FILM DEVELOPMENT CORPORATION MALAYSIA THE POLISH FILM INSTITUTE NORSK FILM & TV FOND HAUTE SAVOIE DEPARTMENT FINNISH IMPACT FILM FUND AND DIRECTOR MIKKO PITKANEN
COMPOSER ŁUKASZ YAROSZ EDITOR ANTTI JÄSKELÄINEN ASSOCIATE PRODUCERS TIMO SUOMI FRANCK PETIT PRODUCED BY ANTTI HAKALA CO-PRODUCERS JANI KUORONEN SHEN YUEN PANG JOELLE CAROLINE GRZEGORZ WACIAWEK SCREENPLAY ANTTI HAKALA MELIINA KUKULA ILJA RAUTS TEEMU AUERSALO
CO-DIRECTORS LUCA BRUNO MIKKO PITKANEN DIRECTOR JENS RÖHLER DISTRIBUTED IN POLAND STOWARZYSZENIE NOWE HORYZONTY

PARTNER

avalon fundacja

ANIMA ANIMOV ANIMA VITAE PONT GODO FILMS CANAL+ POLAND ANIMATED BY "FLEAK" IN ASSOCIATION WITH ALL RIGHTS ENTERTAINMENT SF STUDIOS AURORA STUDIOS YLE KMBO CANAL+ POLAND DEVELOPED WITH THE ASSISTANCE OF FINNISH FILM FOUNDATION EURIMAGES

FLEAK FUTRZAK I JA

SPIS TREŚCI

Poradnik właściwego zachowania
wobec osób z niepełnosprawnością - 3

Wprowadzenie do materiałów edukacyjnych - 6

Scenariusz lekcji - 7

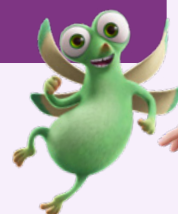
Karty pracy - 15

Kontakt - 23

PORADNIK WŁAŚCIWEGO ZACHOWANIA WOBEC OSÓB Z NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIĄ

przygotowany przez Fundację Avalon

WSTĘP

Jeżeli nie masz częstego kontaktu z osobami z niepełnosprawnościami, a chciałbyś nauczyć dzieci, jak zachowywać się w kontakcie z nimi, ten poradnik jest dla Ciebie.

Gdyby miała istnieć jedna i najważniejsza zasada *savoir-vivre'u* to prawdopodobnie brzmiałaby ona „jeżeli nie wiesz, jak się zachować zachowuj się naturalnie”.

Druga zapewne brzmiałaby „jeżeli masz wątpliwość jak się zachować wobec jakiejś osoby, zapytaj ją o to”.

Znajomość zasad *savoir-vivre'u* pomoże uniknąć niezręcznych sytuacji i nauczy, jak budować relacje oparte na szacunku, chroniąc przed nieświadomymi zachowaniami, które mogą urazić osoby z niepełnosprawnością.

O FUNDACJI

W Fundacji Avalon działamy na rzecz osób z niepełnosprawnościami i przewlekłe chorych od wielu lat, więc doskonale wiemy, jak krzywdzące mogą być uprzedzenia i stereotypy, które niestety wciąż są obecne w zbiorowej świadomości, a osoby z niepełnosprawnościami słyszą je na co dzień, niezależnie od tego, w jakim miejscu mieszkają. Od początków istnienia Fundacji Avalon wspieramy samodzielność i niezależność OzN poprzez tworzenie różnorodnych programów dających możliwość wszechstronnego rozwoju społecznego, fizycznego, a także zdobycia większej niezależności finansowej. Edukujemy, że OzN mogą być w pełni realizującymi się rodzicami i partnerami, osiągać sukcesy w różnych dziedzinach życia, jak kariera zawodowa czy edukacja. Pokazujemy, że każda OzN może uprawiać różnorakie sporty – zarówno ekstremalne, jak i amatorskie.

ZASADY OGÓLNE

W Polsce żyje ponad 5 milionów osób z niepełnosprawnościami, nie zawsze widocznymi. Osoby te mają różne pasje i zainteresowania, kończą szkoły, mają pracę i rodzinę. Warto pokazywać dzieciom, że tak jak każdy z nas różni się charakterem czy wyglądem, tak samo istnieją różne rodzaje niepełnosprawności, z których każda wymaga innego, indywidualnego podejścia. Nie bójmy się kontaktu z nimi.

Dlatego poniżej przedstawiamy kilka uniwersalnych zasad właściwego zachowania wobec osób z niepełnosprawnością, które pomogą Wam przekazać wiedzę dzieciom.

1. Mów bezpośrednio do osoby, z którą rozmawiasz

Zwracanie się do osoby towarzyszącej lub tłumacza migowego zamiast do osoby, z którą się rozmawia, jest jednym z częstszych i większych nietaktów. Pamiętaj, by zawsze pozwolić osobie z niepełnosprawnością decydować o samej sobie. Szanuj też jej prywatność – zadawanie pytań dotyczących niepełnosprawności czy schorzenia przy pierwszym kontakcie to nie jest najlepszy pomysł.

2. Uważaj na komplementy

Komplementy wydają się być miłe, ale czasami mogą zranić. **Osoby z niepełnosprawnościami bardzo często prowadzą takie samo życie jak inni.** Warto zwrócić uwagę na to, w jaki sposób o tym rozmawiamy.

Łatwo popełnić gafę stwierdzeniem „Podziwiam, że sam jeździsz na rowerze” czy „Wow, nie wierzę, że prowadzisz kanał na YouTube i tak świetnie Ci idzie”.

Warto uczyć dzieci, że codzienne życie osób z niepełnosprawnościami (praca, hobby, sprzątanie) nie jest niczym nadzwyczajnym. Komplementy typu: „Podziwiam, że w ogóle wychodzisz z domu” mogą być odbierane z wyższością. Doceniajmy talenty i sukcesy innych tak samo, jak robimy to wobec osób pełnosprawnych.

Przykłady jakich komplementów unikać:

Podziwiam Cię, że potrafisz się bawić.

Jakim cudem masz w domu taki porządek?

Podziwiam Cię, że jesteś w stanie sam zrobić sobie śniadanie.

3. Dostosuj swoją wysokość do Twojego rozmówcy

Podczas dłuższej rozmowy z osobą na wózku lub niskorosłą warto zadbać o to, **aby być na tej samej wysokości**, co nasz rozmówca. Jeśli jesteśmy od niej znacząco wyżsi można usiąść na krześle lub odsunąć się dwa kroki do tyłu, aby osoba nie musiała zadzierać wysoko głowy. W wyjątkowych sytuacjach można ukucnąć, lecz może to być odebrane jako traktowanie ich jak dzieci.

Gdy nie wiesz, jak się zachować, zawsze możesz zapytać rozmówcę, co będzie dla niego najbardziej komfortowe.

4. Używaj języka w sposób naturalny

Obawiasz się, czy do osoby niewidomej możesz powiedzieć „Do zobaczenia” lub poruszającej się na wózku „Chodź ze mną”? Niepotrzebnie. Są to naturalne zwroty, a pomijanie ich byłoby dziwne i mogłoby utrudniać rozmowę.

5. Chcesz pomóc – zapytaj

Pomoc jest wspaniała, ale tylko wtedy, gdy jest potrzebna. Zamiast przejmować inicjatywę bez pytania, lepiej powiedzieć: „Czy mogę w czymś pomóc?”. Dzięki temu dowiemy się, co dokładnie trzeba zrobić i uszanujemy samodzielność drugiej osoby. Jeśli ktoś podziękuje za pomoc – nie nalegajmy.

6. Uważaj na kontakt fizyczny

Wózek, kule czy biała laska są dla ich użytkownika częścią strefy osobistej. Nie wolno się o nie opierać, przestawiać ich ani wieszać na nich swoich rzeczy. Przed złapaniem za wózek (np. przy krawężniku) należy zawsze zapytać o zgodę, ponieważ nagłe szarpnięcie może zaburzyć równowagę siedzącej na nim osoby.

7. Odpowiedz dziecku zgodnie z prawdą

Nie buduj niepotrzebnego muru między dzieckiem a osobami z niepełnosprawnościami – uczmy je otwartości na różnorodność.

Jeżeli dziecko zapyta „Dlaczego ta pani ma białą laskę?” odpowiedz naturalnie, że „Laska służy osobie, która nie widzi, sprawnie poruszać się po mieście. Dzięki lasce ta pani wie, co jest wokół niej”.

Nie bój się ciekawości dzieci. Większość osób z niepełnosprawnością jest przyzwyczajona do niej i sama często odpowiada na pytania zadawane przez dzieci.

OSOBY Z NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIĄ RUCHOWĄ

Jednym z wyzwań, które w codziennym funkcjonowaniu szczególnie odczuwają osoby z niepełnosprawnością ruchową, są bariery architektoniczne.

Mimo nich, osoby poruszające się na wózkach prowadzą aktywne życie: pracują, podróżują i realizują swoje pasje. Najważniejsze jest to, aby na pierwszym miejscu zawsze widzieć człowieka, a nie sprzęt, z którego korzysta.

- **Wózek, chodzik czy laska są częścią przestrzeni osobistej osób z niepełnosprawnościami**, dlatego ważne jest, by szanować tę przestrzeń i nie opierać się o sprzęty, które należą do osoby z niepełnosprawnością ani nie wieszać tam swoich rzeczy, to działa dokładnie na tej samej zasadzie, jak to, że nawet gdy jesteśmy bardzo zmęczeni to nie opieramy głowy w autobusie na ramieniu obcej osoby.
- **Rozmawiając z osobą na wózku, jeśli to możliwe staraj się zadbać o wasz wzajemny komfort**. Możesz to zrobić w prosty sposób, robiąc krok czy dwa do tyłu. W ten sposób będziecie widzieć się wzajemnie. Jeżeli możesz usiąść obok na krześle, zrób to.

- **Dlaczego miejsca postojowe – tzw. koperty dla OzN są takie szerokie?** Miejsca parkingowe dla osób z niepełnosprawnościami muszą mieć 3,6 metra szerokości. Ta dodatkowa przestrzeń jest niezbędna, aby kierowca lub pasażer mógł w pełni otworzyć drzwi i bezpiecznie przesiąść się na wózek. Nawet jeśli obok zaparkowanego auta wydaje się być dużo miejsca, nie wolno go zajmować – ta wolna przestrzeń jest zarezerwowana dla wózka.
- **Jeśli widzisz, że osoba z kulami lub na wózku może potrzebować wsparcia,** na przykład przy pakowaniu zakupów, **zaproponuj jej pomoc.** Jeśli pomoc zostanie przyjęta, warto poprosić o konkretną instrukcję. Jeśli jednak usłyszymy, że wsparcie nie jest potrzebne – należy to uszanować i nie nalegać.
- **Osoby na wózkach mogą mieć ograniczony zasięg rąk, dlatego dobrym nawykiem jest ustawianie przedmiotów tak, aby znajdowały się w zasięgu ich wzroku i dłońi.** Jednocześnie uczmy gotowości do pomocy w codziennych sytuacjach, takich jak otwarcie drzwi czy podanie czegoś z wysokiej półki, zawsze pamiętając o wcześniejszym zapytaniu, czy takie wsparcie jest potrzebne.
- **Upředź zanim złapiesz za wózek.** Bardzo często podczas pokonywania krawężników i progów osoba na wózku odchyła się, by podnieść przednie koła i złapać balans, by utrzymać równowagę. Z punktu widzenia osoby bez doświadczenia może to wyglądać na niebezpieczną operację, ale dla człowieka na wózku to raczej codzienność. Złapanie za wózek w tej sytuacji może spowodować upadek. Zawsze pytajmy, czy pomóc i za jaką część wózka bezpiecznie chwycić.
- **Stół i krzesła mają znaczenie.** Wybierając miejsce do wspólnej rozmowy czy pracy grupowej, warto zwracać uwagę na wyposażenie, ponieważ krzesła z podłokietnikami i wyższym siedziskiem ułatwiają osobom poruszającym się o kulach bezpieczne wstawanie i wygodne utrzymywanie kontaktu wzrokowego. Jednocześnie warto pokazywać uczniom, że tradycyjne stoły są znacznie bardziej dostępne niż te wysokie lub ustawione na podestach, do których osoba na wózku nie może swobodnie podejść i czuje się odizolowana od reszty grupy.

Szanowni Państwo!

Z radością oddajemy w Państwa ręce bezpłatny folder edukacyjny, który pomoże zaplanować działania szkolne i pozaszkolne w oparciu o film „Fleak. Futrzak i ja”. To niezwykła, pełna humoru i wzruszeń opowieść, która w nowoczesny sposób podejmuje ważne tematy: akceptację niepełnosprawności, budowanie poczucia własnej wartości oraz siłę przyjaźni, która potrafi przełamać każdą barierę.

Główny bohater, jedenastoletni Tomek, to chłopiec, którego codzienność różni się od życia rówieśników z powodu ograniczeń ruchowych. Jednak jego świat nabiera barw i kosmicznego tempa, gdy pojawia się w nim Fleak – puszysty przybysz z innego wymiaru. Ta wyjątkowa więź staje się dla uczniów lekcją empatii i zrozumienia, że bycie „innym” nie oznacza bycia słabszym. Film w mądry sposób pokazuje, że każdy z nas nosi w sobie ukryty potencjał, a prawdziwe supermoce rodzą się z odwagi do bycia sobą.

Obraz zachwyca dynamiczną animacją, która przenosi widzów między realnym światem a fantastycznymi, kosmicznymi przestrzeniami. Twórcy filmu zadbali o to, by trudne tematy podać w sposób przystępny i atrakcyjny dla dzieci w wieku wczesnoszkolnym, łącząc przygodę z głębokim przesłaniem o solidarności i wsparciu.

„Fleak. Futrzak i ja” to film, który przypomina, że niepełnosprawność to tylko jedna z wielu cech człowieka, a nie przeszkoda w przeżywaniu wielkich przygód. To piękna lekcja o tym, jak być dobrym towarzyszem, jak dostrzegać potrzeby innych i jak wspólnie budować świat, w którym każdy czuje się ważny i potrzebny.

Dajcie się zaprosić do kinowej podróży przez galaktykę emocji i skorzystajcie z naszych pomysłów na zajęcia, które pomogą ośwoić temat różnorodności w Państwa klasach!

Barbara Ochmańska

nauczycielka edukacji wczesnoszkolnej, trenerka, edukatorka

Anna Równy

metodyczka edukacji filmowej, koordynatorka projektu
Edukacja Młode Horyzonty

GRUPA WIEKOWA | SZKOŁA PODSTAWOWA 1–3

PRZEDMIOT | EDUKACJA POLONISTYCZNA, EDUKACJA SPOŁECZNA,
EDUKACJA PLASTYCZNA

MATERIAŁY DYDAKTYCZNE DLA NAUCZYCIELA

SCENARIUSZ LEKCJI

opracowanie:

Barbara Ochmańska

FILM | „**Fleak. Futrzak i ja**” / „**Fleak**”; Finlandia, Polska, Francja, Malezja 2025; 85 min
reżyseria: **Jens Møller**, scenariusz: **Antti Haikala, Melli Maikkula, Ilja Rautsi, Teemu Auersalo**

Jedenastoletni Tomek po tragicznym wypadku traci możliwość chodzenia, a wraz z nią – dawną radość życia i kontakt z rodzeństwem. Wszystko zmienia się, gdy w jego pokoju pojawia się Fleak, zabawny przybysz z innego wymiaru.

Dzięki nowemu przyjacielowi Tomek wyrusza w fantastyczną podróż, w której wyobrażenia nie zna granic, a on sam odzyskuje wiarę w siebie. Jednak, gdy jego własny cień zaczyna zagrażać światu, chłopiec musi stoczyć najważniejszą walkę: stworzyć jedność ze swoimi lękami i odkryć w sobie siłę, której nie odbierze mu żadna niepełnosprawność. To wzruszająca opowieść o tym, że prawdziwa odwaga rodzi się w sercu, a przyjaźń potrafi dodać skrzydeł nawet w najtrudniejszych chwilach

TEMAT LEKCJI

Inna droga do celu – zrozumieć niepełnosprawność z Tomkiem i Fleakiem / Misja: Skrzydła! Jak przyjaźń i wyobraźnia pokonują bariery.

Czas trwania lekcji 2 x 45 minut

CELE LEKCJI

Podczas lekcji uczeń:

- potrafi wskazać głównych bohaterów i ich cechy,
- opowiada treść wybranych fragmentów filmu,
- wyciąga wnioski na temat wartości przedstawionych w filmie (niepełnosprawność, przyjaźń),
- rozumie, że niepełnosprawność (jak w przypadku głównego bohatera) jest tylko elementem życia, a nie całą osobowością człowieka,
- dowiaduje się, jak obecność przyjaciela (nawet tak niezwykłego jak Fleak) wpływa na poczucie własnej wartości i odwagę w pokonywaniu barier,
- definiuje metaforę „dodawania skrzydeł” jako otrzymywanie wsparcia, motywacji i wiary we własne możliwości,
- potrafi wskazać momenty w filmie, w których przyjaźń pomogła bohaterowi przełamać lęk lub smutek,
- wymienia sposoby, w jakie można wspierać rówieśników z różnymi trudnościami, nie naruszając ich podmiotowości,
- nazywa uczucia towarzyszące bohaterom (izolacja, nadzieja, radość z odkrywania świata),
- buduje postawę otwartości wobec osób z niepełnosprawnościami, postrzegając je przez pryzmat ich pasji i talentów,
- dostrzega wartość bycia „skrzydłami” dla kogoś innego – nie z litości, ale z autentycznej więzi,
- nabiera przekonania, że każdy ma potencjał do robienia rzeczy niezwykłych, niezależnie od kondycji fizycznej,
- wykonuje kreatywne zadania związane z tematyką filmu.

POWIĄZANIE Z PODSTAWĄ PROGRAMOWĄ

Podczas lekcji uczeń:

I.1.1.

słucha z uwagą wypowiedzi nauczyciela, innych osób z otoczenia, w różnych sytuacjach życiowych, wymagających komunikacji i wzajemnego zrozumienia; okazuje szacunek wypowiadającej się osobie;

I.2.1.

wypowiada się płynnie, wyraziście, stosując adekwatne do sytuacji techniki języka mówionego: pauzy, zmianę intonacji, tempa i siły głosu;

I.3.3.

wyodrębnia postacie i zdarzenia w utworach literackich, ustala kolejność zdarzeń, ich wzajemną zależność, odróżnia zdarzenia istotne od mniej istotnych, postacie główne i drugorzędne; wskazuje cechy i ocenia bohaterów, uzasadnia swą ocenę, wskazuje wydarzenie zmieniające postępowanie bohatera, określa nastrój w utworze; odróżnia elementy świata fikcji od realnej rzeczywistości, byty rzeczywiste od medialnych, byty realistyczne od fikcyjnych;

II.6.9.

wykorzystuje nabyte umiejętności do rozwiązywania problemów, działań twórczych i eksploracji świata, dbając o własny rozwój i tworząc indywidualne strategie uczenia się;

III.1.4.

ocenia swoje postępowanie i innych osób, odnosząc się do poznanych wartości, takich jak: godność, honor, sprawiedliwość, obowiązkowość, odpowiedzialność, przyjaźń, życzliwość, umiar, powściągliwość, pomoc, zadośćuczynienie, przeproszenie, uznanie, uczciwość, wdzięczność oraz inne, respektowane przez środowisko szkolne;

III.1.10.

wykorzystuje pracę zespołową w procesie uczenia się, w tym przyjmując rolę lidera zespołu i komunikuje się za pomocą nowych technologii;

V.2.8.

ilustruje sceny i sytuacje (realne i fantastyczne) inspirowane wyobraźnią, baśnią, opowiadaniem i muzyką.

METODY I FORMY PRACY

Podczas lekcji nauczyciel wykorzystuje następujące metody i formy pracy z uczniem:

- rozmowa kierowana
- dyskusja
- gry i zabawy dydaktyczne
- praca w zespole
- praca w grupach
- praca indywidualna

ŚRODKI DYDAKTYCZNE

Podczas lekcji nauczyciel wykorzystuje następujące środki dydaktyczne:

- dwa różne pudełka
- zdjęcia różnych miejsc
- kredki
- kartki z bloku
- nożyczki
- duże arkusze papieru, ołówki lub mazak
- różne owoce, ocet, olej, mydło, musztarda
- materiały do utworzenia labiryntu np. lina
- rękawice kuchenne, sweter z guzikami, buty ze sznurówkami
- chustka
- materiały do stworzenia Futrzaka (kolorowy papier, watę, plastelinę, piórka)

Karta pracy nr 1

Karta pracy nr 2

Karta pracy nr 3

Karta pracy nr 4

Karta pracy nr 5

Karta pracy nr 6

PRZYGOTOWANIE DO LEKCJI

Zajęcia powinny się odbyć po obejrzeniu filmu „Fleak. Futrzak i ja” w reż. Jensa Møllera.

Przebieg zajęć:

WPROWADZENIE DO TEMATU

Pudełko z zagadką

Nauczyciel/nauczycielka pokazuje dzieciom dwa pudełka. Jedno jest kolorowe i błyszczące, ale puste. Drugie jest szare, poobijane, ale w środku ma skarb (np. naklejki lub kryształ).

Czy to, jak pudełko wygląda z zewnątrz (czy jest sprawne, czy uszkodzone), mówi nam coś o jego zawartości?

Tomek ma trudności z poruszaniem się, ale to jego wnętrze – odwaga i wyobraźnia – sprawiły, że uratował sytuację.

REALIZACJA TEMATU

Rozmowa kierowana o filmie „Fleak. Futrzak i ja”

Osoba prowadząca odwołuje się do obejrzanego filmu i zadaje uczniom i uczennicom pytania:

Jakie uczucia towarzyszyły Wam podczas oglądania filmu? Który moment był dla Was najtrudniejszy, a który najweselszy?

Jak myślicie, jak czuł się Tomek na samym początku filmu, zanim poznał Fleaka? Dlaczego unikał kontaktu z rodzeństwem?

Gdybyście mieli opisać Fleaka trzema słowami, jakie by to były słowa?

Tomek po wypadku porusza się na wózku. Czy to sprawiło, że przestał być tym samym chłopcem, co wcześniej? Co w nim zostało takie samo (np. pasje, marzenia)?

Co dla Tomka było trudniejsze: to, że nie może chodzić, czy to, że uwierzył, że jego życie „straciło kolory”?

Fleak zabrał Tomka do innego wymiaru. Czego Tomek nauczył się w tym świecie, co mogło mu pomóc po powrocie do domu?

Co to znaczy, że przyjaźń „dodaje skrzydeł”? W jakich sytuacjach Fleak stał się takimi „skrzydłami” dla Tomka?

W filmie pojawia się motyw walki z własnym cieniem. Jak rozumiecie ten cień? Czy to może być strach/lęk przed tym, że sobie nie poradzimy?

Jak zmieniła się relacja Tomka z jego rodziną dzięki przygodzie z Fleakiem? Czy rodzeństwo też może być takimi „dodatkowymi skrzydłami”?

Czy znacie kogoś, kto, tak jak Tomek, zмага się z jakimiś ograniczeniami? Jak myślicie, czego taka osoba najbardziej potrzebuje od swoich kolegów i koleżanek? (Warto naprowadzić dzieci na odpowiedzi typu: akceptacji, wspólnej zabawy, a nie litości).

Wyobraźcie sobie, że spotykacie Tomka na placu zabaw. O co byście go zapytali, wiedząc, że przeżył taką niesamowitą przygodę?

Gdyby Tomek nie jeździł na wózku, ale był bardzo nieśmiały i nie miał przyjaciół, to czy Fleak też mógłby mu pomóc?

Następnie uczniowie pracują z Kartą pracy nr 1.

Świat bez barier

Na polecenie nauczyciela/nauczycielki dzieci stają się „architektami dostępności”. Osoba prowadzący zajęcia dzieli klasę na grupy. Każda grupa otrzymuje zdjęcie miejsca w szkole lub okolicy (np. schody, wysoki krawężnik, wąskie przejście). Dzieci mają udzielić odpowiedzi na pytanie: Jak Tomek mógłby pokonać to miejsce? Następnie uczniowie i uczennice rysują rozwiązanie, aby poprawić funkcjonalność tego miejsca dla osoby niepełnosprawnej (np. podjazd, windę, pomocną dłoń Fleaka).

Zrozumieć przez działanie

Nauczyciel/nauczycielka przygotowuje stacje doświadczalne, które symulują różne trudności:

Stacja „Nieposłuszne dłonie”: W tej stacji uczniowie próbują zapiąć guziki lub zawiązać sznurowadła w grubych rękawicach kuchennych.

Stacja „Ciche instrukcje”: Jedno dziecko pokazuje instrukcję (np. „wyjmij zeszyt i kredkę”) tylko za pomocą ruchu warg, bez dźwięku.

Stacja „Inna droga”: Zadaniem uczestników zajęć jest przejście krótkiego slalomu tyłem lub tylko na piętach.

Stacja „Zapachy”: Dzieci mają zawiązaną chustkę na oczach i próbują odgadnąć, co tak pachnie lub co to jest, tylko przy pomocy zmysłu węchu.

Na zakończenie ćwiczenia nauczyciel/nauczycielka zadaje pytania:

Jak się czuliście? Co było najbardziej frustrujące? Czy chcielibyście, żeby ktoś się wtedy z Was śmiał, czy raczej podał pomocną dłoń?

Lustro wyobraźni

Na prośbę osoby prowadzącej dzieci dobierają się w pary. Jedno dziecko jest „Tomkiem” (siedzi na krześle lub kuca), drugie jest „Fleakiem” (stoi za nim lub obok).

Nauczyciel/nauczycielka opowiada historię: Tomek chce zerwać magiczny owoc z wysokiego drzewa, ale nie może wstać. Fleak staje się jego rękami/skrzydłami. Uczestnicy zajęć muszą współpracować – „Tomek” wskazuje kierunek wzrokiem lub słowem, a „Fleak” wykonuje ruchy tak, jakby byli jednym organizmem.

Po ćwiczeniu nauczyciel/nauczycielka pyta dzieci:

Czy Tomek poradziłby sobie bez Fleaka? Czy Fleak wiedziałby, co robić, bez Tomka?

Po ćwiczeniu osoba prowadząca podkreśla, że współpraca niweluje bariery.

Plecaki supermocy

Zamiast skupiać się na tym, czego bohaterowi brakuje, skupiamy się na tym, co posiada.

Nauczyciel/nauczycielka rozdaje uczniom i uczennicom Karty pracy nr 2 z konturem plecaka.

Prosi dzieci: Główny bohater porusza się na wózku, ale to tylko jedna z jego cech. Wypełnijcie plecak jego cechami, umiejętnościami i marzeniami, które dostrzegliście w filmie (np. wyobraźnia, odwaga, empatia).

Niepełnosprawność to tylko fragment tożsamości, a nie jej całość.

Mój osobisty Futrzak-Wspieracz

Dzieci otrzymują materiały (kolorowy papier, watę, plastelinę, piórka) i Kartę pracy nr 3. Ich zadaniem jest stworzyć swojego „Futrzaka”. Nie musi być idealny – może mieć trzy nogi, wielkie oczy albo być całkiem miękki.

Następnie każde dziecko wymyśla jedną „supermoc wsparcia”, którą ma jego stworek (np. Słuchacz smutków, Dodawacz odwagi przed klasówką, Mistrz wspólnego milczenia).

Projektowanie skrzydeł

Uczniowie i uczennice pracują w parach. Jedna osoba w parze kładzie się na dużym arkuszu papieru, a druga odrysowuje jego kontur (lub tylko ramiona).

Nauczyciel/nauczycielka prosi, aby dorysować swojemu koledze/koleżance skrzydła. Ale uwaga – pióra tych skrzydeł muszą składać się z dobrych słów lub rzeczy, które ta osoba robi dobrze. Na zakończenie dzieci pracują z Kartą pracy nr 4.

PODSUMOWANIE TEMATU

Order Przyjaciela-Futrzaka

Każde dziecko otrzymuje mały szablon futrzastego stworka – Kartę pracy nr 5 (podobnego do Fleaka).

Polecenie: Wypisz na brzuszku stworka jedną cechę, którą masz Ty, a która mogłaby pomóc komuś innemu poczuć się lepiej (np. „umiem rozśmieszać”, „potrafię słu-chać”, „dzielę się kredkami”).

Stworki przyklejamy na wspólnej tablicy pod hasłem: „Nasza klasa dodaje skrzydeł!”.

Łańcuch Fleaków

Dzieci wycinają z papieru postacie Fleaków, łączą je za rączki i wieszają w klasie. Na każdym Fleaku wpisują jedno hasło pomocne we wspieraniu innych osób np.:

**POMOC,
ZROZUMIENIE,
CIERPLIWOŚĆ,
WSPÓLNA ZABAWA.**

Karta pracy nr 1 (zadanie 1)

Pokoloruj kredkami tylko te wyrazy, które pasują do Fleaka.

radosny

złośliwy

dobry

strachliwy

pomocny

opiekuńczy

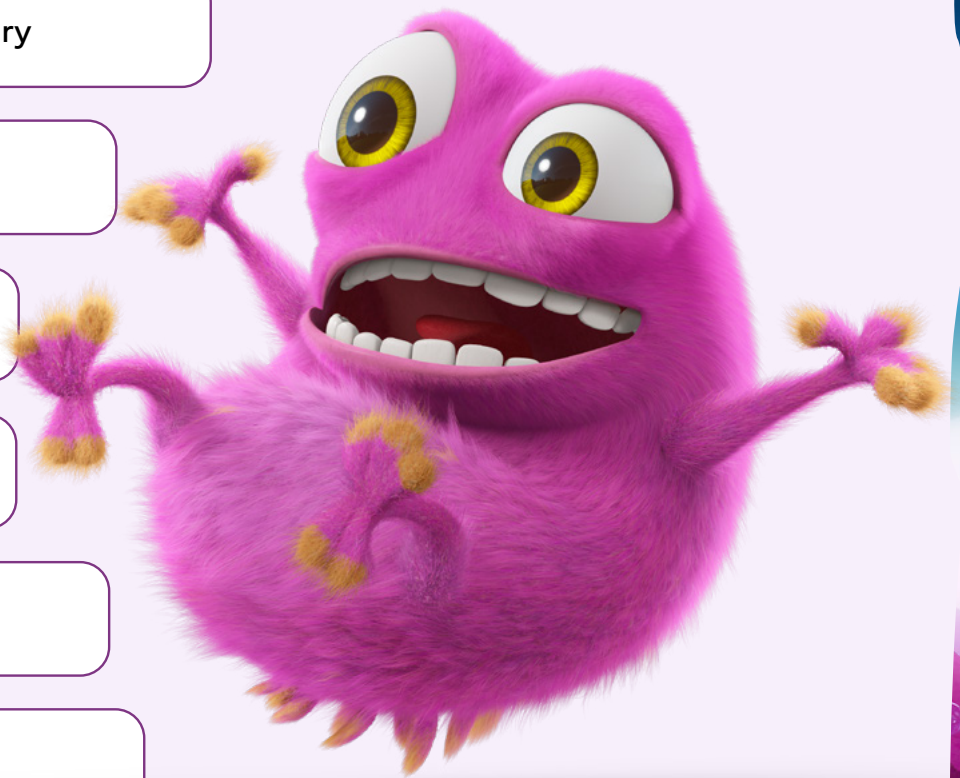
pomysłowy

smutny

agresywny

troskliwy

przyjacielski

Karta pracy nr 1 (zadanie 2)

Napisz, jaki był Tomek przed i po wypadku.

Karta pracy nr 2

Wypełnij plecak cechami, umiejętnościami i marzeniami Tomka, które dostrzegłeś w filmie. Ozdób ten plecak według własnego pomysłu.

Karta pracy nr 3

Stwórz swojego Futrzaka. Nie musi być idealny – może mieć trzy nogi, wielkie oczy albo być całkiem miękki. Wymyśl jego imię.

Karta
ćwiczeń
edukacyjnych
dla ucznia

Karta pracy nr 5

Stwórz swojego Futrzaka. Nie musi być idealny – może mieć trzy nogi, wielkie oczy albo być całkiem miękki. Wymyśl jego imię.

Karta
ćwiczeń
edukacyjnych
dla ucznia

S	T	T	Y	B	Y	W	X	Y	S	B	G	T	W	X	O	Q	N
T	T	L	P	E	V	Y	H	N	G	L	F	O	H	X	W	J	N
K	S	R	K	U	B	I	O	D	C	D	L	M	Y	E	V	X	I
N	E	J	J	P	W	U	L	M	R	W	E	E	U	B	H	P	B
N	N	I	F	P	T	F	U	T	R	Z	A	K	F	Z	C	J	R
W	Y	O	B	R	A	Ż	N	I	A	S	K	R	Z	Y	D	Ł	A
Y	R	O	D	Z	I	N	A	J	D	U	T	U	Y	F	T	Y	X
M	K	Q	U	Y	G	P	O	M	O	C	Z	C	W	H	B	Y	H
I	R	E	R	J	W	G	W	L	Ś	M	T	N	P	V	E	I	R
A	O	D	W	A	G	A	S	G	Ć	N	P	E	P	H	S	X	T
R	A	W	S	Ż	K	U	G	P	G	U	P	X	A	S	V	A	G
Q	C	I	E	Ń	K	W	S	Q	G	E	R	V	F	W	K	E	L
X	T	A	R	H	Y	S	S	E	N	J	A	O	V	D	O	O	S
A	Q	R	C	E	S	P	T	T	P	P	P	J	X	G	K	W	V
Y	L	A	E	X	C	X	G	O	Z	T	K	L	U	O	Q	U	O

1. PRZYJAŹŃ
2. WYOBRAŹNIA
3. CIEŃ
4. RODZINA
5. ODWAGA
6. RADOŚĆ
7. FUTRZAK
8. POMOC
9. SERCE
10. FLEAK
11. WYMIAR
12. WIARA
13. TOMEK
14. MOC
15. SKRZYDŁA

S	T	T	Y	B	Y	W	X	Y	S	B	G	T	W	X	O	Q	N
T	T	L	P	E	V	Y	H	N	G	L	F	O	H	X	W	J	N
K	S	R	K	U	B	I	O	D	C	D	L	M	Y	E	V	X	I
N	E	J	J	P	W	U	L	M	R	W	E	E	U	B	H	P	B
N	N	I	F	P	T	F	U	T	R	Z	A	K	F	Z	C	J	R
W	Y	O	B	R	A	Ż	N	I	A	S	K	R	Z	Y	D	Ł	A
Y	R	O	D	Z	I	N	A	J	D	U	T	U	Y	F	T	Y	X
M	K	Q	U	Y	G	P	O	M	O	C	Z	C	W	H	B	Y	H
I	R	E	R	J	W	G	W	L	Ś	M	T	N	P	V	E	I	R
A	O	D	W	A	G	A	S	G	Ć	N	P	E	P	H	S	X	T
R	A	W	S	Ż	K	U	G	P	G	U	P	X	A	S	V	A	G
Q	C	I	E	Ń	K	W	S	Q	G	E	R	V	F	W	K	E	L
X	T	A	R	H	Y	S	S	E	N	J	A	O	V	D	O	O	S
A	Q	R	C	E	S	P	T	T	P	P	P	J	X	G	K	W	V
Y	L	A	E	X	C	X	G	O	Z	T	K	L	U	O	Q	U	O

Rozwiązanie

Karta pracy nr 6 (zadanie 1)

Wypisz na brzuszku stworka jedną cechę, którą masz Ty, a która mogłaby pomóc komuś innemu poczuć się lepiej. Pokoloruj Futrzaka.

Karta
ćwiczeń
edukacyjnych
dla ucznia

Karta pracy nr 6 (zadanie 2)

Odczytaj rymowanki ze spirali i zapisz je.

Maty "Futrzak" jest zawsze z Fleakiem sprawą,
Dopóki każde twoje marzenie, wygna cienie,
Dopóki każde twoje marzenie, wygna cienie,
Dopóki każde twoje marzenie, wygna cienie,

Choć Tomek na wózku świat przemierza,
Gdy Fleak mu magiczną barierę stawia,
Gdy Fleak mu magiczną barierę stawia,
Gdy Fleak mu magiczną barierę stawia,

młode dystrybucja
horyzonty

Kontakt dla kin:

Stella Skiba
stella.skiba@nowehoryzonty.pl
t. +48 538 238 381

Kontakt dla mediów:

Emil Miskowicz-Adamowicz
emil.miskowicz@nowehoryzonty.pl
t. +48 668 009 887

dystrybucja.mlodehoryzonty.pl